

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **H. D.**, zastoupené: Mgr. Leonid Kushnarenko, advokát se sídlem Politických vězňů 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017 č. j. OAM-235/ZA-ZA11-ZA15-2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 9. 2017, č. j. 60 Az 43/2017 – 32, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2017 č.j. OAM-235/ZA-ZA11-ZA15-2017, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), a to z důvodu nepřipustnosti žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona s tím, že státem příslušným pro posouzení žádosti je Litevská republika (dále též jen „*Litva*“). Žalobu následně zamítl Krajský soud v Plzni (dále též „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 60 Az 43/2017 – 32.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „*stěžovatelka*“) kasační stížnost a požádala, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Stěžovatelka k samotnému návrhu nic netvrdí. Jeho důvody lze však podle názoru Nejvyššího správního soudu dovést ze samotného obsahu kasační stížnosti. Stěžovatelka v ní nesouhlasí se žalovaným v tom, že příslušným státem pro posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu je Litva a naopak je toho názoru, že tímto státem je Česká republika. Zejména poukázala na to, že v Litvě nemá žádnou rodinu, nikdy neměla zájem se dostat do Litvy a ani tam zůstat, o litevské vízum žádala z důvodu zájmu na urychlení řízení o udělení schengenského víza. V České republice žije její tchýně (na základě povolení k trvalému pobytu). Tchýně je jí oporou a blízkým člověkem, ke kterému inklinuje v době, kdy domovský stát Ukrajinu musela opustit v důsledku probíhajícího válečného konfliktu. Je dále nepochybné, že implicitním následkem žalovaného rozhodnutí je Česká republika oprávněna požádat Litvu o převzetí stěžovatelky podle článku 21 Nařízení Evropského parlamentu a rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Tvrzeným zásahem do práv stěžovatelky následkem žalovaného rozhodnutí má tedy nepochybně být zásah do vazeb stěžovatelky na území České republiky.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v případě stěžovatelky nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku, a že výkon ani jiné právní následky neznamenají pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Žalovaný uvedl, že nebylo prokázáno, že by situace jmenované byla natolik výjimečná oproti ostatním žadatelům v obdobném postavení, aby její kasační stížnosti měl být přiznán odkladný účinek. Poukázal na to, že stěžovatelka je zastoupena advokátem, může tedy práva hájit skrze tohoto zástupce a to i v případě vycestování do země příslušné rozhodnout meritorně o její žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že důvody žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou stěžovatelkou prezentovány pouze v obecné rovině bez prokázání natolik intenzivního následku, který by se dal kvalifikovat jako újma dle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka podle žalovaného tvrzení o způsobení újmy nijak nedoložila, neuvedla žádné konkrétní důvody, proč by Litva azylovou proceduru nevykonávala řádně. Je názoru, že vycestování stěžovatelky do Litvy nelze označit za újmu ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., tím spíše, že se jedná o uplatnění bezprostředně závazného Dublinského nařízení a Litva jako členský stát Evropské unie je považována z tohoto pohledu za bezpečnou zemi původu, která dodržuje své mezinárodní závazky, jak je podrobně popsáno na straně 4 žalovaného rozhodnutí. Zdůraznil, že Dublinské řízení je v podstatě řízení řešící pouze příslušnost konkrétního státu, který bude provádět v jednotlivé věci azylovou proceduru a že Litevská republika svou příslušnost k dalšímu řízení uznala. Uzavřel, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, věc stěžovatelky a její případné právo na mezinárodní ochranu však budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka téměř ze shodných důvodů jako nyní v kasační stížnosti již požádala o přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem. Krajský soud její žádost o přiznání odkladného účinku zamítl usnesením ze dne 29. 8. 2017, č. j. 60 Az 43/2015 – 25. Účinky spojené s právní mocí a vykonatelností přezkoumávaného správního rozhodnutí tedy nastaly již před samotným zahájením řízení o žalobě u krajského soudu (srovnej § 73 odst. 3 s. ř. s. *a contrario*).

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka kasační stížností napadá rozhodnutí krajského soudu (srovnej ustanovení § 102 s. ř. s.), může odkladný účinek kasační stížnosti znamenat toliko odklad vykonatelnosti napadeného krajského soudu o zamítnutí žaloby. Eventuálně přiznaný odkladný účinek kasační stížnosti by tak nemohl ovlivnit stále trvající právní účinky správního rozhodnutí, které již nastaly. Případný odkladný účinek kasační stížnosti tedy nemůže v posuzované věci představovat pro stěžovatelku žádnou výhodu.

[7] Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů neshledal, že by výkon kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu mohl pro stěžovatelku znamenat újmu ve smyslu

§ 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** přípustný žádný opravný prostředek.
(srov. § 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně 16. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu